

"মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোকৰ কাম হৈছে নিজে নিজৰ সৈতে বাৰ্তালাপ কৰি পাবলৈ হোৱা, অন্য আত্মাৰ চিন্তনত নিজৰ সময় নষ্ট নকৰিবা"

প্ৰশ্ন: কোনটো কথা বুদ্ধিত আহি গ'লে পুৰণি সকলো অভ্যাস দূৰ হৈ যাব?

উত্তৰ: আমি বেহদৰ পিতাৰ সন্তান গতিকে বিশ্বৰ মালিক হ'লো, আমি দেৱতা হ'ব লাগে - এইটো কথা বুদ্ধিত আহি গ'লে পুৰণি সকলো অভ্যাস দূৰ হৈ যাব। তুমি কোৱা বা নোকোৱা, নিজেই এৰি দিব। উল্টা-সুল্টা (অনিষ্টকৰ) খোৱা-বোৱা, মদ্যপান আদি নিজে এৰি দিব। ক'ব ৰাহ! আমিতো এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হ'ব লাগে। 21 জন্মৰ ৰাজ্য-ভাগ্য প্ৰাপ্ত হয় তেন্তে কিয় পবিত্ৰ হৈ নাথাকিম!

ওঁম শান্তি। পিতাই বাৰে-বাৰে সন্তানসকলৰ এটেনশ্বন (মনোযোগ) আকৰ্ষণ কৰাই থাকে যে পিতাৰ স্মৃতিত বহি আছানে? বুদ্ধি কোনো অন্য ফালেতো নাযায়? পিতাক আহ্বানো এই কাৰণেই কৰে যে বাবা আহি আমাক পাবলৈ কৰি তোলাক। পাবলৈতো নিশ্চয় হ'ব লাগিব আৰু জ্ঞানতো তোমালোকে যিকোনো লোককে বুজাব পাৰা। এই সৃষ্টিৰ চক্ৰ কেনেকৈ ঘূৰে, তোমালোকে যাকেই নুবুজোৱা কিয় তৎক্ষণাত বুজি পাব। পবিত্ৰ নহ'লেও তেতিয়াও জ্ঞানতো পঢ়িয়ে ল'ব। কোনো ডাঙৰ কথা নহয়। 84 চক্ৰ আৰু প্ৰত্যেক যুগৰে ইমান আয়ুস, ইমান জন্ম হয়। কিমান সহজ। ইয়াৰ স্মৰণৰ লগত সম্পৰ্ক নাই, এয়াতো হৈছে পঢ়া। পিতাইতো যথার্থ কথা বুজায়। বাকী হৈছে সতাপ্ৰধান হোৱাৰ কথা। সেয়া স্মৰণৰ দ্বাৰা হ'ব। যদি স্মৰণ নকৰা তেন্তে বহুত সৰু পদ পাব। ইমান উচ্চ পদ পাব নোৱাৰিবা সেই কাৰণে কোৱা হয় মনোযোগ দিয়া। বুদ্ধিৰ যোগ যাতে পিতাৰ সৈতে থাকে। ইয়াকে প্ৰাচীন যোগ বুলি কোৱা হয়। শিক্ষকৰ সৈতেতো যোগ সকলোৰে থাকিবই। মূল কথা হৈছে স্মৃতিৰ। স্মৃতিৰ যাত্ৰাৰেই সতাপ্ৰধান হ'ব লাগে আৰু সতাপ্ৰধান হৈ ঘৰলৈ উভতি যাব লাগে। বাকী পঢ়াতো একেবাৰে সহজ। কোনোবা শিশুৱেও বুজিব পাৰে। মায়াক যুদ্ধ এই স্মৃতিৰ যাত্ৰাতে চলে। তোমালোকে পিতাক স্মৰণ কৰা মায়াক আকৌ নিজৰ ফালে আকৰ্ষণ কৰি পাহৰাই দিয়ে। এনেকৈ কোৱা নহয় যে মোৰ মাজততো শিৱবাবা বহি আছে, মই শিৱ হওঁ। নহয়, মই আত্মা হওঁ, শিৱবাবাক স্মৰণ কৰিব লাগে। এনেকুৱা নহয় যে মোৰ মাজত শিৱবাবা প্ৰৱেশ কৰিছে। এনেকুৱা হ'ব নোৱাৰে। পিতাই কয় - মই কাৰো দেহলৈ নাযাওঁ। মই এই ৰথত আৰোহন কৰি তোমালোক সন্তানসকলক বুজাওঁ। অৱশ্যে হয়, কোনোবা ভোদা বুদ্ধিৰ সন্তান হ'লে আৰু কোনোবা ভাল যিজ্ঞাসু আহিলে তেতিয়া তেওঁৰ সেৱাৰ অৰ্থে মই প্ৰৱেশ কৰি দৃষ্টি দিব পাৰো। সদায় বহিব নোৱাৰো। বহু ৰূপ ধাৰণ কৰি কাৰোবাৰ কল্যাণ কৰিব পাৰো। বাকী এনেকৈ কোনেও ক'ব নোৱাৰে যে মোৰ মাজত শিৱবাবা প্ৰৱেশ কৰিছে, মোক শিৱ বাবাই এইটো কৈছে। নহয়, শিৱবাবাইতো সন্তানসকলকে বুজায়। মূল কথা হৈছেই পবিত্ৰ হোৱাৰ, যাতে পুনৰ পবিত্ৰ সৃষ্টিলৈ যাব পাৰে। 84ৰ চক্ৰতো বহুত সহজে বুজায়। চিত্ৰ সন্মুখত আৰি থোৱা আছে। পিতাৰ বাহিৰে ইমান জ্ঞানতো কোনেও দিব নোৱাৰে। আত্মায়ে জ্ঞান পায়। তাকে জ্ঞানৰ তৃতীয় নেত্ৰ বুলি কোৱা হয়। আত্মাৰেই সুখ-দুখ হয়, তেওঁৰ এই শৰীৰ আছে নহয় জানো। আত্মাহে দেৱতা হয়গৈ। কোনোবা বেৰিষ্টাৰ, কোনোবা বেপাৰী আত্মাই হয়গৈ। সেয়েহে এতিয়া আত্মাসকলৰ সৈতে পিতাই বহি কথা পাতে, নিজৰ পৰিচয় দিয়ে। তোমালোক যেতিয়া দেৱতা আছিল, তেতিয়া মনুষ্যই আছিল, কিন্তু পবিত্ৰ আত্মা আছিল। এতিয়া তোমালোক পবিত্ৰ নহয় সেই কাৰণে তোমালোকে দেৱতা বুলি ক'ব নোৱাৰা। এতিয়া দেৱতা হ'বলৈ পবিত্ৰ নিশ্চয় হ'ব লাগিব। তাৰ বাবে পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। প্ৰায়ে এনেকৈ কয় - বাবা, মোৰ দ্বাৰা এইটো ভুল হৈ গ'ল যে মই দেহ অভিমানত আহি গ'লো। পিতাই বহি সন্তানসকলক বুজায় - পবিত্ৰ নিশ্চয় হ'ব লাগে। কোনো বিকৰ্ম নকৰিবা। তোমালোক ইয়াতেই সৰ্বগুণ সম্পন্ন হ'ব লাগিব। পবিত্ৰ হ'লে মুক্তিধামলৈ গুচি যাব। অন্য কোনো প্ৰশ্ন সোধাৰ কথাই নাই। তোমালোকে নিজৰ সৈতে কথা পাত, অন্য আত্মাৰ চিন্তন নকৰিবা। এনেকৈ কয় যে যুদ্ধত দুই কোটিৰ মৃত্যু হ'ল। ইমান আত্মা ক'লে গ'ল? হেৰ, সেইবোৰ য'লৈকে নাযাওঁক, তাত তোমালোকৰ কি যায়। তোমালোকে কিয় সময় অপচয় কৰা? অন্য কোনো কথা সোধাৰ দৰকাৰ নাই। তোমালোকৰ কাম হ'ল পবিত্ৰ হৈ পবিত্ৰ সৃষ্টিৰ মালিক হোৱা। অন্য কথালৈ গ'লে মূৰ্ছিত হৈ যাবা (বিবুদ্ধিত পৰিবা)। কোনোবাই পুৰা উত্তৰ নাপালে তেতিয়া মূৰ্ছিত হৈ যায়।

পিতাই কয় - মনমনাভৱ। দেহ সহিত দেহৰ সকলো সম্বন্ধ ত্যাগ কৰা, মোৰ ওচৰলৈকে তোমালোক আহিব লাগিব। মনুষ্য মৰিলে যেতিয়া মৰিশালিলৈ লৈ যায় সেই সময়ত মুখ ঘৰৰ ফালে আৰু ভৰি মৰিশালিৰ ফালে ৰাখে আকৌ যেতিয়া মৰিশালিৰ ওচৰ পায় তেতিয়া ভৰি ঘৰৰ ফালে আৰু মুখ মৰিশালিৰ ফালে কৰি দিয়ে। তোমালোকৰো ঘৰ ওপৰত নহয়

জানো। ওপৰলৈ কোনো পতিত যাব নোৱাৰে। পাৱন হ'বলৈ বুদ্ধিৰ যোগ পিতাৰ সৈতে যুক্ত কৰিব লাগে। পিতাৰ ওচৰত মুক্তিধামলৈ যাব লাগিব। পতিত হয় সেই কাৰণে আহ্বান কৰে যে আমাক পতিতসকলক আহি পবিত্ৰ কৰি তোলা, লিবাৰেট (মুক্ত) কৰা। সেয়েহে পিতাই কয় - এতিয়া পবিত্ৰ হোৱা। বাবাই যিটো ভাষাত বুজায়, সেইটো ভাষাতে কল্পই-কল্পই বুজাব। তেওঁৰ যিটো ভাষা হ'ব সেইটো ভাষাতেই নুবুজাব জানো। আজিকালি হিন্দী বহুত চলে, এনেকুৱা নহয় যে ভাষা সলনি কৰিব পাৰি। নহয়, সংস্কৃত ভাষা আদিতো দেৱতাসকলৰ নহয়। হিন্দু ধৰ্মৰ ভাষা সংস্কৃত নহয়। হিন্দীহে হোৱা উচিত। তেন্তে সংস্কৃত কিয় ব্যৱহাৰ কৰে? গতিকে পিতাই বুজায় - ইয়াত যেতিয়া বহা তেতিয়া পিতাৰ স্মৃতিত বহিব লাগে, অন্য কোনো কথাত তোমালোক নাযাবাই। ইমান মহ ওলায়, ক'লৈ যায়? ভূমিকম্পত তৎক্ষণাত অনেক মৰে, আত্মাবোৰ ক'লৈ যায়? ইয়াত তোমালোকৰ কি যায়। তোমালোকক পিতাই শ্ৰীমত দিছে যে নিজৰ উন্নতিৰ কাৰণে পুৰুষাৰ্থ কৰা। আনৰ চিন্তনত নাযাব। এনেকৈতো অনেক কথাৰ চিন্তন হৈ যাব। তোমালোকে মাথো মোক স্মৰণ কৰা, যাৰ বাবে আহ্বান কৰিছা সেইটো যুক্তিত চলা। তোমালোকে পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ ল'ব লাগে, অন্য কথাত যাব নালাগে সেই কাৰণে বাবাই বাৰে-বাৰে কয় - মনোযোগ দিয়া! বুদ্ধি ইফালে-সিফালেতো নাযায়। ভগৱানৰ শ্ৰীমত মানিব নালাগে জানো। অন্য কোনো কথাত লাভ নাই। মুখ্য কথা হৈছে পাৱন হোৱাৰ। এইটো দৃঢ়ভাৱে স্মৃতিত ৰাখিবা - আমাৰ বাবা, বাবাও হয়, শিক্ষকো, প্ৰীচেপ্টৰো (সংগৃহীত) হয়। এইটো স্মৃতি নিশ্চয় অন্তৰত ৰাখিবা - পিতা, পিতাও হয়, আমাক পঢ়ায়, যোগ শিকায়। শিক্ষকে পঢ়ায় গতিকে বুদ্ধিৰ যোগ শিক্ষকৰ সৈতে আৰু পঢ়াৰ প্ৰতি থাকিব লাগে। এই পিতাইও কয় - তোমালোক পিতাৰতো হৈয়ে গ'লা। সন্তানতো হোৱাই, সেইবাবেতো ইয়াত বহি আছে। শিক্ষকৰ পৰা পঢ়ি আছে। য'তেই নাথাকা পিতাৰতো হোৱাই আকৌ পঢ়াৰ প্ৰতি মনোযোগ দিব লাগে। শিৱবাবাক স্মৰণ কৰিলে তেতিয়া বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব আৰু তোমালোক সত্যপ্ৰধান হৈ যাব। এই জ্ঞান আন কোনেও দিব নোৱাৰে। মনুষ্যতো ঘোৰ অন্ধকাৰত আছে। জ্ঞানত চোৱা কিমান শক্তি আছে। শক্তি ক'ৰ পৰা পোৱা যায়? পিতাৰ পৰা শক্তি পোৱা যায় যাৰ দ্বাৰা তোমালোক পবিত্ৰ হৈ যোৱা। আকৌ পঢ়াও হৈছে সহজ। সেই পঢ়াত বহুত মাহ লাগি যায়। ইয়াততো 7 দিনৰ ক'ৰ্চ (পাঠ্যক্ৰম)। তাৰ পৰাই তোমালোকে সকলো বুজি পাবা আকৌ সেয়া নিৰ্ভয় কৰে বুদ্ধিৰ ওপৰত। কোনোবাই বেছি সময় লগায়, কোনোবাই কম। কোনোবাইতো 2-3 দিনতে ভালকৈ বুজি পায়। মুখ্য কথা হৈছে পিতাক স্মৰণ কৰা, পবিত্ৰ হোৱা। সেইটোৱেই কঠিন লাগে। বাকী পঢ়াতো একেবাৰে সহজ। স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী হ'ব লাগে। এদিনৰ ক'ৰ্চ কৰিয়ে সকলোবোৰ বুজিব পাৰে। মই আত্মা হওঁ, বেহদৰ পিতাৰ সন্তান তেন্তে নিশ্চয় মই বিশ্বৰ মালিক হ'লো। এয়া বুদ্ধিত উদয় নহয় জানো। দেৱতা হ'বলৈ হ'লে দৈৱীগুণো ধাৰণ কৰিব লাগিব, যাৰ বুদ্ধিত আহি গ'ল তেওঁ অতি সোনকালে সকলো অভ্যাস ত্যাগ কৰি দিব। তোমালোকে কোৱা বা নোকেৱা, নিজে নিজে এৰি দিব। উল্টা-সল্টা (অনিষ্টকৰ) খোৱা-বোৱা, মদ্যপান আদি নিজেই এৰি দিব। এনেকৈ কয়- বাহ, মই এনেকুৱা হ'ব লাগিব, 21 জন্মৰ কাৰণে ৰাজ্য পোৱা যায় তেন্তে কিয় পবিত্ৰ নহ'ম। একেবাৰে লিপিত খাই যাব লাগে। মুখ্য কথা হৈছে স্মৃতিৰ যাত্ৰা। বাকী 84ৰ চক্ৰৰ জ্ঞানতো এক চেকেণ্ডত প্ৰাপ্ত হৈ যায়। দেখাৰ লগে-লগে বুজি পায়। নতুন বৃক্ষ নিশ্চয় সৰু হ'ব। এতিয়াতো কিমান বিশাল বৃক্ষ তমোপ্ৰধান হৈ গ'ল। কালিলৈ পুনৰ নতুন সৰু হৈ যাব। তোমালোকে জানা - এই জ্ঞান কেতিয়াও ক'তো পাব নোৱাৰে। এয়া হৈছে পঢ়া, প্ৰথম মুখ্য শিক্ষাও পোৱা যায় যে পিতাক স্মৰণ কৰা। পিতাই পঢ়ায়, এইটো নিশ্চয় কৰা। ভগৱানুৱাচ (ভগৱানে কয়) - মই তোমালোকক ৰাজযোগ শিকাওঁ। আন কোনো মনুষ্যই এনেকৈ ক'ব নোৱাৰে। শিক্ষকে পঢ়ায় তেন্তে নিশ্চয় শিক্ষকক স্মৰণ নকৰিব জানো। বেহদৰ পিতাও হয়, পিতাই আমাক স্বৰ্গৰ মালিক কৰি তোলে। কিন্তু আত্মা কেনেকৈ পবিত্ৰ হ'ব - এয়া কোনেও ক'ব নোৱাৰে। নিজকে ভগৱান বুলিয়েই কওক বা আন কিবা বুলিয়েই কওক কিন্তু পবিত্ৰ কৰি তুলিব নোৱাৰে। আজিকালি ভগৱানতো বহুত হৈ গ'ল। মনুষ্য বিবুদ্ধিত পৰি গৈছে। এনেকৈ কয় - অনেক ধৰ্মৰ আবিৰ্ভাৱ হ'ল, কি জানো কোনটো শুদ্ধ। যদিও তোমালোকৰ প্ৰদৰ্শনী বা সংগ্ৰাহলয় আদি উদঘাটন কৰে কিন্তু একোৱে বুজি নাপায়। বাস্তৱত উদঘাটনতো হৈয়ে গ'ল। প্ৰথমে ফাউণ্ডেশ্যন (আধাৰ) প্ৰতিষ্ঠা কৰা হয়, তাৰ পিছত যেতিয়া ঘৰ তৈয়াৰ হৈ যায় তেতিয়া উদঘাটন কৰা হয়। ফাউণ্ডেশ্যন প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈও নিমন্ত্ৰণ কৰা হয়। গতিকে এয়াও পিতাই স্থাপনা কৰি দিলে, বাকী নতুন সৃষ্টিৰ উদঘাটনতো হৈয়ে যাব, তাত কাৰো দ্বাৰা উদঘাটন কৰাৰ দৰকাৰ নাথাকে। উদঘাটনতো স্বতঃ হৈয়ে যাব। ইয়াত পঢ়ি আকৌ আমি নতুন সৃষ্টিলৈ গুচি যাম।

তোমালোকে বুজি পোৱা যে এতিয়া আমি স্থাপনা কৰি আছো যাৰ কাৰণেই যত্ন কৰিবলগীয়া হয়। বিনাশ হ'ব তাৰ পিছত এই সৃষ্টিখনেই পৰিৱৰ্তন হৈ যাব। পুনৰ তোমালোক নতুন সৃষ্টিত ৰাজ্য কৰিবলৈ আহি যাব। সত্যযুগৰ স্থাপনা পিতাই কৰিছে আকৌ তোমালোক আহিলে স্বৰ্গৰ ৰাজধানী প্ৰাপ্ত হৈ যাব। বাকী অপেনিং চেৰিম'নি (উদ্বোধনী উৎসৱ) কোনে কৰিব? পিতাতো স্বৰ্গলৈ নাহে। আগলৈ গৈ দেখিবা স্বৰ্গত কি হয়। অন্তিম সময়ত কি হয়! আগলৈ গৈ বুজি পাব। তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে পবিত্ৰতা অবিহনে উইথ অ'নৰ (সন্মান সহকাৰে) আমি স্বৰ্গলৈ যাব নোৱাৰো। ইমান উচ্চ পদো পাব নোৱাৰিম সেই কাৰণে পিতাই কয় - খুব পুৰুষাৰ্থ কৰা। ধাণ্ডা আদিও লাগিলে কৰা কিন্তু অতি বেছি ধনৰে

কি কৰিবা। খাবতো নোৱাৰিবা। তোমালোকৰ নাতিপুতি আদিয়েও নাখাব। সকলো মাটিত মিহলি হৈ যাব সেই কাৰণে যুক্তিৰে অলপ ষ্ট'ক (জমা) ৰাখা। বাকী সকলো তালৈ ট্ৰান্সফাৰ (স্থানান্তৰ) কৰি দিয়া। সকলোতো ট্ৰান্সফাৰ কৰিব নোৱাৰা। দুখীয়াই সোনকালে ট্ৰান্সফাৰ কৰি দিয়ে। ভক্তি মার্গতো ট্ৰান্সফাৰ কৰে পৰৱৰ্তী জন্মৰ কাৰণে। কিন্তু সেয়া হ'ল ইনডাইৰেক্ট (আওপকীয়া)। এয়া হৈছে ডাইৰেক্ট (পোনপটীয়া)। পতিত মনুষ্যৰ পতিতৰ লগতে লেন-দেন হয়। এতিয়াতো পিতাৰ আগমন হৈছে, তোমালোকৰ পতিতৰ লগত লেন-দেন নাই। তোমালোক হৈছা ব্ৰাহ্মণ, ব্ৰাহ্মণসকলকহে তোমালোকে সহায় কৰিব লাগে। যিয়ে নিজে সেৱা কৰে, তেওঁলোকক সহায়ৰ প্ৰয়োজন নাই। ইয়াত ধনী-দুখীয়া সকলো আহে। বাকী কোটিপতিসকল কাচিৎহে আহিব। পিতাই কয় - মই হৈছো গৰিব নিবাসী। ভাৰত হৈছে অতি গৰিব থও। পিতাই কয় - মই ভাৰততে আছোঁ, তাৰ ভিতৰতো এই আবু হৈছে সকলোতকৈ উচ্চ তীৰ্থ য'ত পিতা আহি গোটেই বিশ্বৰে সংগতি কৰে। এয়া হ'ল নৰক। তোমালোকে জানা যে নৰকৰ পৰা আকৌ স্বৰ্গ কেনেকৈ হয়। এতিয়া তোমালোকৰ বুদ্ধিত সকলো জ্ঞান আছে। পিতাই পাৱন হোৱাৰ এনেকুৱা যুক্তি শুনায়ে, যে সকলোৰে কল্যাণ কৰি দিয়ে। সত্যযুগত কোনোধৰণৰ অকল্যাণৰ কথা, কন্দা-কটা আদি একো নাথাকে। এতিয়া পিতাৰ যি মহিমা - জ্ঞানৰ সাগৰ, সুখৰ সাগৰ, তোমালোকৰো এতিয়া সেয়াই মহিমা, যি পিতাৰ মহিমা। তোমালোকো আনন্দৰ সাগৰ হোৱা, বহুতক সুখ দিয়া আকৌ যেতিয়া তোমালোক আত্মাসকলে সংস্কাৰ লৈ নতুন সৃষ্টিলৈ যাবা তেতিয়া তাত তোমালোকৰ মহিমা সলনি হৈ যাব। তোমালোকক কোৱা হ'ব - সৰ্বগুণ সম্পন্ন.... এতিয়া তোমালোক হেলত (নৰকত) বহি আছা, ইয়াক কাঁইটৰ জংঘল বুলি কোৱা হয়। পিতাকহে বাগিচাৰ মালিক, নাৱৰীয়া বুলি কোৱা হয়। গায়নো কৰে - আমাৰ নাওঁ পাৰ কৰা কিয়নো দুখী হোৱাৰ কাৰণে আত্মাই আহ্বান কৰে। মহিমা যদিও গায় কিন্তু একোৱে বুজি নাপায়। যি আহে তাকে কৈ দিয়ে। উচ্চতকৈও উচ্চ ভগৱানৰ নিন্দা কৰি থাকে। তোমালোকে ক'বা আমিহে আত্মিক। সকলোৰে সংগতি দাতা যিজন পিতা, আমি তেওঁৰ পৰিচয় জানি গ'লো। পিতাই নিজে পৰিচয় দিছে। তোমালোকে ভক্তি নকৰা সেইবাবে কিমান হাইৰাণ কৰে। তেওঁলোক হৈছে সংখ্যাগৰিষ্ঠ, তোমালোক সংখ্যালঘিষ্ঠ। যেতিয়া তোমালোক সংখ্যাগৰিষ্ঠ হৈ যাবাওঁ তেতিয়া তেওঁলোকো আকৰ্ষিত হ'ব। বুদ্ধিৰ তলা খুলি যাব। ভাল বাবু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-

(1) নিজৰ উন্নতিৰ কথাহে চিন্তন কৰিব লাগে। অন্য কোনো কথালৈ যাব নালাগে। পঢ়া আৰু স্মৰণৰ প্ৰতি পুৰা মনোযোগ দিব লাগে। বুদ্ধি ইফালে-সিফালে গৈ থাকিব নালাগে।

(2) পিতা এতিয়া ডাইৰেক্ট (প্ৰত্যক্ষ ৰূপত) আহিছে সেয়েহে নিজৰ সকলো যুক্তিৰে ট্ৰেন্সফাৰ (স্থানান্তৰ) কৰিব লাগে। পতিত আত্মাসকলৰ সৈতে লেন-দেন কৰিব নালাগে। সন্মান সহকাৰে স্বৰ্গলৈ যোৱাৰ বাবে পবিত্ৰ নিশ্চয় হ'ব লাগে।

বৰদান: যোগৰ দ্বাৰা উচ্চ স্থিতিৰ অনুভৱ কৰোঁতা ডবল লাইট ফৰিষ্টা হোৱা
তোমালোক ৰাজযোগী সন্তানে উচ্চ স্থিতিৰ অনুভৱ কৰা, হঠযোগীয়ে আকৌ নিজৰ শৰীৰকহে উচ্চলৈ নিয়ে। তোমালোক য'তেই নাথাকা উচ্চ স্থিতিত থাকা সেয়েহে কোৱা হয় যোগী উচ্চত থাকে। তোমালোকৰ মনৰ স্থিতিৰ স্থান উচ্চ কিয়নো ডবল লাইট হৈ গ'ল। এনেও কোৱা হয় ফৰিষ্টাই ধৰণীত পদাৰ্পণ নকৰে। ফৰিষ্টা অৰ্থাৎ যাৰ বুদ্ধি ৰূপী চৰণ ধৰণীত নাথাকে, দেহ ভাৰত নাথাকে। পুৰণি সৃষ্টিৰ প্ৰতি কোনো আকৰ্ষণ নাথাকে।

স্লোগান: এতিয়া আশীৰ্বাদৰ হিচাপ ভৰপূৰ কৰি লোৱা তেতিয়া তোমালোকৰ চিত্ৰৰ দ্বাৰা সকলোৱে অনেক জন্ম আশীৰ্বাদ পাই থাকিব।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!